

megvetés híve: nem a bűn sötétségét Isten fényességével szembeállító költő – olyan filozófus, aki a létezés törvényszerűségeiben pontosan érzékeli és tudja élet s halál, Isten „mindenkit perbe fogó” szerepét.

E mű, miként Csorba Győző írja, „mérseklet archaizálással” idézi a kor hangulatát. A költemények megértését érdekes, kultúrtörténeti ismereteinket gyarapító *Jegyzetek* segítik; s a bázeli haláltánc „allegorikus metszetei” pedig méltó díszai a kötetnek, melyet a verset elmélyülten olvasóknak ajánlhatunk.

Új Könyvek, 1989/14. 76–77.

LATOR LÁSZLÓ: CSORBA GYŐZŐ HÉLINAND-FORDÍTÁSAI

Az 1940-es, első kiadásból:

II

*Halál, ki vágyról énekel,
s ki dölyföl semmiségeken,
eztán tanulja meg dalod,
s ezáltal büvölhessen el,
s kívül lévén az életen
ne érje el sújtó karod.
Halál, a bájlásod halott
azon, ki tudja jól dalod,
és terhe istenfélelem:
ki megszüül ily szent magzatot,
nem árt annak, ha megcsapod,
erről magam kezeskedem.*

XVII

*Halál, szolgál az úr, s ki, mint
mi, éhező ebként kering,
akit lenéz a nagyvilág.
Két püspököt köszönts ma – mind-*

A Helikonnál készülő újabb kötetből:

II

*Halál, ki vágyakról dalol,
s hivalg hiú hívságokon,
inkább tanulja meg dalod.
Így téged büvkörébe von,
szeme a rossztól elhajol,
jobban te sem csinálhatod.
Halál, meddő varázsod ott,
hol szólni dal rólad szokott,
s hol istenfélelem honol.
A szív ha szül ily magzatot,
nem árthat annak ártanod,
– bizonynyal bizonyíthatom.*

XVII

*Halál, egyként a foglyaid
a nagy nagyok s mi, kis kicsik:
a föld lenézett tábora.
Ma két püspök számára vígy*

*kettő barátom –, név szerint:
Noyon s Orléans urát.
Éltük rövid lesz, tartamát
nem sejtethetik, kurtára vág
kezed hosszút, s ez félni int.
Alvókra ágy, dúsakra vágy
ölében sújt le gyors kaszád,
s a szépből sárt csunyítsz megint.*

XXVIII

*A földi sok dolog mit ér?
A gyors Halál mitsem kimél,
s új játszmát nem kezd senkivel.
Mit ér, mit gyűjt mohó tenyér?
Halál szétfújja könnyedén,
s ő nem játszik sikertelen.
A nagy társalgó nyelvtelen
lesz tőle, sír és jajt lehel
a tréfás tőle, télbe tér
a nyár, daróccá durvul el
és zsákká bíbor és selyem.
Ő nyer, ha vélünk perre kél.*

XL

*Halál, hahogy gondolna rád
a gazdag, bíz lelkét magát
zálogba nem tenné; arany
s ezüst ott semmi; vén husát
nem pólyálná, s fenné galád-
mód körmét, hogy gyámoltalan
koldust nyúzzon; te boldogan
marsz abba, aki jogtalan
csigázza a sírók hadát,
mely minden szélnek útba van,
és kit szegény ellen loval
a telhetetlen kapzsiság.*

*köszöntést, rendes mindenik:
Noyon s Orléans ura.
Rövid lesz életük sora,
bár arcukon még nincs nyoma.
Ne higgyék cselvetéseid.
Alvót ágyából ránts sz tova,
a dúsak elszáll mámora,
a szépség füstté változik.*

XXVIII

*Mit ér a földi sok dolog?
Halál jön, és nyomán romok.
Hogy építsen, nincs kedvire.
Mit ér habzsolni, torkosok?
Halál jön és éhesre lop,
nem rest célját elérnie:
zárt zár a cserfes nyelvire,
nyög, sír a tréfák mestere,
s hol nap süttött, most szél forog.
Daróc, zsák –, a Halál szeme
selymet meg bíbort lát bele,
Halál mindenkit perbe fog.*

XL

*Halál, gondolna rád a dús,
nem vállalná a lelki gúzszt,
hol mit sem ér ezüst, arany.
Nem pátyolgatná úgy a húst,
fenné éles körmét a bús
szegényre oly gátlástalan.
Tudná: te mélyen s boldogan
húsába marsz, ki jogtalan
csigázza a folyton borúst,
ki minden szélnek útba van,
s a koldusból határtalan
mohósággal mindent kinyúz.*